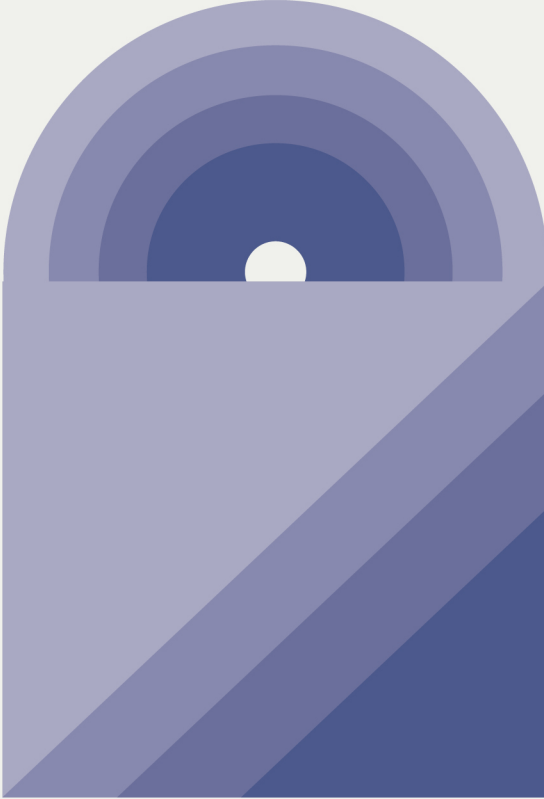

İmkânsızın Şarkısı

71.
Baskı
—

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Nihal
Önol

İM KÂNSIZIN ŞARKISI

Haruki Murakami, 1949'da Kobe'de doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane* ve *Karanlıktan Sonra* isimli kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

İmkânsızın Şarkısı

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Zemberekkuşu'nun Güncesi	Kadinsız Erkekler
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Sputnik Sevgilim
Yaban Koyununun İzinde	Tuhaf Kütüphane
Sahilde Kafka	Karanlıktan Sonra
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	Fırın Saldırısı
1 Q84	Rüzgârın Şarkısını Dinle
Koşmasaydım Yazamazdım	Kumandanı Öldürmek
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Doğum Günü Kızı
Uyku	

İMKÂNSIZIN ŞARKISI

Orijinal adı: *Noruvei no mori*

© Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Fransızca'dan çeviren: Nihal Önal

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mayıs 2004

40. baskı / Eylül 2019 / ISBN 978-605-09-2981-2

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İmkânsızın Şarkısı

Haruki Murakami

Çeviren: Nihal Önal

Otuz yedi yaşındaydım, dev Boeing 747 yağmur yüklü bulutların arasından Hamburg Havaalanı'na doğru alçalırken, koltukta kemerim bağlı halde oturuyordum. Soğuk kasım yağmuru toprağı ıslatıyor, her şeye Flaman manzaralarına özgü kasvetli bir hava katıyordu: yağmurlukları içinde yer görevlileri, tepesinde bayrağıyla havaalanı binası, BMW reklam panosu. İşte, yeniden Almanya'daydım.

Uçak piste indiğinde, tavandaki hoparlörlerden hafif bir müzik yayılmaya başladı: Beatles topluluğundan, "Norwegian Wood" şarkısının hoş bir orkestra yorumuydu. Bu şarkıyı ne zaman duysam beni duygulandırır, ama bu kez beni daha da derinden altüst etti.

Başımı, ağrıdan çatlamasını önlemek ister gibi ellerimin arasına alarak öne doğru eğildim ve kıpırdamadan, öylece kaldım. Az sonra bir Alman hostes yanıma gelip İngilizce, iyi olup olmadığımı sordu.

"Evet" dedim, "sadece biraz başım dönüyor."

"Emin misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim" diye cevap verdim.

Genç kadın hafifçe gülümsedikten sonra gözden kayboldu ve Beatles'ın yerini Billy Joel'in müziğı aldı.

Kafamı kaldırdım, Kuzey Denizi'nin üzerinde, gökyüzünde asılı duran kara bulutlara baktım ve o zamana kadar yaşamımın akışında yitip gitmiş olan şeyleri düşündüm. Uçup

gitmiş saatleri, ölmüş veya yitmiş arkadaşları, bir daha geri gelmeyecek hisleri.

Uçak tamamen duruncaya, yolcular kemerlerini çözüp başüstü dolaplarından el bagajlarını almaya başlayınca kadar, bakışlarım çayırlarda gezindi durdu. Sanki otların kokusunu alıyor, benimde rüzgârın okşayışını duyuyor ve kuşların cıvıltısını işitiyordum. 1969 yılının sonbaharıydı ve yakında yirmi yaşında olacaktım.

Hostes nasıl olduğuma bakmak için gene geldi ve bu sefer yanıma oturdu.

“Şimdi daha iyiyim, sağ olun, sadece kendimi biraz hüzünlü hissettim de” dedim ona gülümseyerek.

“Ara sıra bana da olur. Ne demek istediğinizi anlıyorum” dedi, ayağa kalktı ve bana hoş bir biçimde gülümsedi. “O zaman iyi yolculuklar, *Auf Wiedersehen.*”

“*Auf Wiedersehen!*”

Aradan geçen on sekiz yıla karşın, o çayırlar hâlâ bugün gibi gözlerimin önünde. Günlerdir ince ince yağan yağmurun yazın tozundan arındırıldığı çıplak dağlar, göz alıcı, koyu yeşil renkteydi. Ekim rüzgârı otları dalgalandırıyor, buz mavisi gökyüzünde ise bulutlar, çok yükseklerde, iplik iplik dağılıyordu. Uçsuz bucaksız gök kubbe göz kamaştırıcıydı. Rüzgâr çayırı boydan boya kat edip onun saçlarını hafifçe yalıyor, sonra ormanın içinde yok oluyordu. Ağaçların tepesinde yapraklar hışırdıyordu, uzaklardan bir köpeğin havladığını duyuyordum. Boğuk bir havlamaydı bu, belli belirsiz işitilen; sanki farklı bir dünyadan geliyordu. Başka hiçbir şey duymuyordum. Hiçbir şey görmüyordum. Bizim varlığımızdan ürkererek orman yönünde uçup giden iki kızıl kuştan başka. Yürürken, Naoko bana kuyunun öyküsünü anlatıyordu.

Bellek çok garip bir şey. Gerçekten içinde bulunduğum, yakından gördüğüm sırada o manzaraya neredeyse hiç dikkat

etmemiştim. Beni etkilemekten çok uzaktı, bu yüzden, on sekiz yıl sonra, en ince ayrıntısına dek anımsayacağımı düşünemezdim. Doğruyu söylemek gerekirse, o yıllarda manzara- lar beni pek ilgilendirmiyordu zaten. Kendimden ve o sırada yanımda yürüyen o çekici genç kızdan başka bir şey düşün- düğüm yoktu. Bizi düşünüyordum ve sonra gene kendimi. Gördüğüm, hissettiğim ya da düşündüğüm her şeyin bume- rang gibi dönüp dolaşıp bana döndüğü yaşıyordum. En kötüsü âşıktım da. Ve bu aşk karmaşa doluydu. Bu yüzden, manzara aklımdaki en son şeydi.

Ama şimdi, her şeyden önce o çayı anımsıyorum. Ot koku- su, serin rüzgâr, dağların dorukları, köpek havlamaları çok net bir şekilde hatırımda. Hatta, öylesine net ki, bir el hare- ketiyle çiziverebilirim. Ama bu manzaranın ortasında hiçbir insan yok. Hiç kimse. Naoko da, ben de orada değiliz. Nereye kaybolmuş olabiliriz acaba? Nasıl olabilir bu? Naoko, ben ve bizim olan dünya, o sırada benim gözüme çok önemli gözük- en her şey nerede şimdi? Doğru, artık onun yüzünü bile anımsa- yamaz oldum. Önümde bir Tanrı kulunun bile olmadığı boş bir manzara var sadece.

Elbette biraz çabalayınca onun yüz hatlarını hatırlama- yı başarabiliyorum. Küçük ve narin elleri, dokunması hoş dümdüz siyah saçları, yuvarlacık ve yumuşak kulakmeme- leri ve altındaki küçük beni, kışın hep giydiği şık devetüyü mantosu, bana soru sorduğunda gözlerini gözlerime dikme alışkanlığı, ara sıra hafifçe titreyen sesi (sanki esintili bir te- pede konuşmuşçasına); bunları üst üste koyunca yüzü bir- den gözlerimin önünde kendiliğinden beliriveriyor. Önce pro- fili oluşuyor, çünkü Naoko ile ben, hep yan yana yürürdük. Sonra, bana doğru dönüyor, bana gülümsüyor, başımı hafifçe eğiyor, benimle konuşuyor ve dosdoğru gözlerimin içine bakı- yor. Tıpkı dibi görünen bir pınarda kayıp gidiveren küçük bir balığın pırlıltısını yakalamaya çalışıyormuş gibi.

Ama Naoko'nun yüzünün kafamın içinde böyle net bir şekilde belirmesi zaman alıyor. Ve aylar, yıllar geçtikçe bu süre gitgide daha da uzuyor. Acı bir şey bu, ama gerçek. Başlangıçta beş saniye gerekiyordu bana, sonra on, sonra otuz ve sonunda da bir dakika oldu. Hızla artıyor bu süre, tıpkı günbatımında uzayan bir gölge gibi. Sanırım bir gün karanlık gölgeleri tamamen yutacak. Başka yolu yok, anılarım Naoko'nun ve geçmişteki benliğimin bulunduğu yerden önüne geçilemez bir biçimde uzaklaşıyor. Ve sadece o manzara, ekim ayındaki o çayırın manzarası bıkıp usanmadan gözlerimin önünden geçiyor, bir filmin unutulmaz bir sahnesi gibi. Bu manzara, kafamda her belirdeğinde, zihnimde bir yerleri harekete geçiriyor. *Hadi uyan, diyor. Ben hâlâ buradayım... Uyan da anlamaya çalış niçin hâlâ buradayım.* Acı veren bir şey değil bu, hem de hiç. Sadece her seferinde yankılanan boş bir ses. Bu gürültü de, gün gelecek, silinecek kuşkusuz. Ama Hamburg Havaalanı'nda, o ses kafamın içinde yankılandı durdu, her zamankinden çok daha güçlü ve daha uzun süre. İşte bunun için yazıyorum bu kitabı. Düşünmek için. Anlamak için. Ben böyleyim. Olayları tam olarak kavradığımı hissedebilmek için, sözcüklere dökmek zorundayım...

Dur bakayım, Naoko o gün bana ne anlatıyordu acaba?

Tabii ki, çayırın ortasındaki o kuyuyu anlatıyordu. Kuyunun gerçekte var olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Belki de sadece Naoko için var olan bir işaret ya da imgeydi. O karanlık günlerinde kafasının içinde buna benzer daha pek çok şey kurgulamıştı. Ama Naoko'nun bana o kuyudan söz etmesinden sonra, çayırı kuyuyu düşünmeden anımsayamaz oldum. Gerçekte hiç görmediğim o kuyu, belleğimde o manzaranın ayrılmaz bir parçası olarak yer etmişti. Kuyunun tastamam bir tasvirini bile yapabilirim: Çayırın bitip ormanın başladığı yerde, toprağın üstünde, otların arasına gizlenmiş, yaklaşıklık bir metre çapında karanlık bir delikti. Çevresinde ne bir

çit, ne de yüksek bir kuyu bileziği vardı. Sadece bir delikti, ağzı kocaman açık bir delik. Halkasının taşları, yağmurun ve rüzgârın etkisiyle, çamurumsu beyaz, garip bir renk almıştı. Taşlar yer yer çatlamış eksilmişti, taşların arasına küçük yeşil bir kertenkele süzülmişti. Deliğin üzerine ne kadar eğilirseniz eğilin, hiçbir şey görünmüyordu. Bildiğim tek şey, korkunç derin olduğuydu. Akıl almaz bir derinliği vardı ve bu deliğin içinde egemen olan zifiri karanlık, sanki dünyanın tüm karanlıkları birleşip nihai hedefine ulaşmış gibi yoğundu.

“Derin, hem de çok derin” demişti bana, sözcükleri tek tek seçerek. Arada sırada böyle ağır ağır konuşurdu, aradığı kelimeleri bulduğundan emin olmak için. “Ama kimse bilmiyor nerede olduğunu. Kesin olarak bildiğim tek şey, buralarda bir yerde olduğu.”

Ellerini tüvit ceketinin ceplerine daldırılmış, sonra da bana içten, gerçekten çok güzel bir gülümsemeye bakmıştı.

“Demek ki son derece tehlikeli” dedim ona. “Bir yerde derin bir kuyu var, ama kimse bilmiyor nerede olduğunu, öyle mi? İçine düşersen sonun geldi demektir.”

“Sonun geldi. Aaaaaah! Gümmm. Ve bittin.”

“Böyle şeyler sanırım oluyordur.”

“Oluyor zaman zaman. İki ya da üç yılda bir belki... Biri aniden ortadan yok oluyor ve ne kadar aranırsa aransın, bulunamıyor. O zaman, burada yaşayanlar onun kuyuya düştüğünü söylüyorlar.”

“Pek de hoş bir ölüm biçimi değil.”

“Berbat bir ölüm biçimi” dedi, ceketine yapışmış bir otu elinin tersiyle süpürerek. “İnsan hemen boynu kırılıp ölecek olsa, hadi neyse. Ama kırılmış bir bacakla hayatta kaldığını düşün, hiçbir şey yapamazsın. Var gücünle bağırırsın, ama kimseler seni duymaz. Bulunma umudun yoktur. Karanlık, rutubetli, üstelik örümceklerin, çıyanların kaynadığı bir yer,

her tarafta daha önce ölmüş insanlardan kalan kemikler ve ta yukarıda küçük, kış dolunayı gibi, aydınlık bir çember. İşte burada ölüyorsun, yapayalnız ve yavaş yavaş.”

“Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Birileri mutlaka bu kuyuyu bulup çevresini kapatmalı.”

“Ama sana kimsenin bulamadığını söylüyorum ya! İşte bu yüzden, yoldan sakın ayrılma.”

“Merak etme, ayrılmam.”

Naoko sol elini cebinden çıkardı ve elimi tuttu.

“Ama senin için geçerli değil bu. Senin korkmana gerek yok. Sen gece vakti bile gözü kapalı gezebilirsin burada ve asla kuyuya düşmezsin. Seninle olduğum sürece benim de korkmama gerek yok.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Nasıl bilebilirsin ki bunu?”

“Biliyorum işte, o kadar” dedi. Elimi daha da sıkı tutuyordu, bir süre sessizce yürümeyi sürdürdük. “Ben böyle şeyler konusunda her zaman haklıyım. Bunun mantıkla filan ilgisi yok, sadece hissedirim işte. Mesela, sana bu kadar yakınken, hiçbir şeyden korkmam. Başıma kötü ya da can sıkıcı hiçbir şey gelemez çünkü.”

“O halde çok basit” dedim. “Tek yapman gereken, hep yanımda kalmak.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette.”

Naoko durdu. Ben de durdum. Ellerini omuzlarıma koyup gözlerimin içine baktı. Gözbebeklerinin derinlerinde yoğun kara bir sıvı, acayip girdaplar yapıyordu. O büyüleyici gözleriyle uzun uzun, içimi seyretti. Sonra uzanarak yanağını hafifçe yanağıma sürttü. Bir an kalbim durmuş gibi oldu, öylesine olağanüstü ve sıcacık bir hareketti bu.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim” diye yanıtladım.

“Böyle söylemen çok mutlu etti beni. Gerçekten” dedi mutlu bir gülümsemeyle. “Ama bu imkânsız.”

“İmkânsız mı, niçin?”

“Çünkü yanlış olurdu... Çok kötü, anlıyor musun. Çok...”

Birden susup yeniden yürümeye koyuldu. Kafasının içinde bin bir türlü düşüncenin döndüğünü biliyordum, bu yüzden bir şey söylemeden, ben de sessizce yanında yürüdüm.

“Sanırım bu yanlış olurdu, hem senin için, hem de benim için” diye devam etti, bir an durakladıktan sonra.

“Niye yanlış olsun ki?” diye mırıldandım.

“Anlamıyor musun? Birinin, bir başkasını sonsuza dek koruyabilmesi imkânsızdır da ondan. Şimdi bak, diyelim seninle evlendik. Sen gündüzleri çalışıyorsun. İşyerindeyken ya da iş gezisine çıktığında beni kim koruyacak? Hayatımın her anında sana yapışıp kalacak mıyım? Bu nasıl bir ilişki olurdu? Eninde sonunda benden bıcarsın, inan bana. Yaşamın hakkında kendine sorular sorarsın. Hayattaki tek işinin sadece ve sadece bana dadılık etmek olup olmadığını sorarsın kendi kendine. Bunu kabul edemem ben. Üstelik bu durumda, sorunlarım çözülmüş de olmaz.”

“Ama sorunların bir ömür boyu sürmeyecek ki” dedim, sırtına dokunarak. “Bir gün sona erecek. O zaman yeniden düşünürüz artık. Belki de o zaman benim yardımımıza koşmak sana düşer. Hayatımızı bir muhasebe defterine göre yaşamıyoruz ki. Mademki şimdi senin bana ihtiyacın var, benden faydalan. Göremiyor musun bunu? Neden bu kadar katırsın? Hadi rahatla biraz, şu kalkanlarını indir. O kadar gerginsin ki, hayatta hep en kötüsünü bekliyorsun. Biraz bırak kendini, gerisi gelecek.”

“Bunu nasıl söylersin?” diye sordu duygusuz bir sesle.

Naoko'nun sesi, beni yanlış şeyler söylüyor olabileceğim konusunda uyarıyordu.

“Bunu nasıl söylersin, anlat bana?” diye yineledi, gözlerini ayaklarının dibindeki zemine dikerek. “Bana bilmediğim bir şeyi söylemiyorsun ki. ‘Biraz bırak kendini, gerisi gelecek.’ Bunu bana söylemendeki amaç ne? Eğer şu anda kendimi bırakacak olursam, paramparça olurum. Ben hep böyle yaşadım ve başka türlüünü bilmiyorum. Eğer kendimi koyuverirsem, bir daha eskisi gibi olamam. Un ufak olurum ve sonunda da buharlaşıyorum. Niçin anlamıyorsun ki? Ve bunu anlayamadıktan sonra, hep benimle ilgileneceğini nasıl söyleyebiliyorsun?”

Hiçbir şey söylemedim.

“Kafam çok karışık. Gerçekten karışık. Ve bu sandığından daha derin. Daha derin, daha karanlık, daha soğuk... Söylesene bana, benimle o gün nasıl yatabildin? Niçin beni kendi halime bırakmadın?”

Şimdi mutlak bir sessizliğin hâkim olduğu çam ormanında yürüyoruz. Yürürken, ayaklarımızın altında yaz sonunda ölmüş ve artık kurumuş cırcırböcekleri çıtırdıyor. Naoko ve ben ağır ağır ilerliyoruz, kaybettiğimiz bir şeyi arar gibi.

“Bağışla beni” dedi koluma girerek ve başını sallayarak. “Seni kırmak istememiştin. Söylediklerime aldırma sen. Gerçekten üzgünüm. Sadece kendime kızıyordum.”

“Sanırım seni henüz tam anlayamıyorum. Pek akıllı olduğum söylenemez. Anlamam için bana biraz daha zaman gerekiyor. İşte bu zamana sahip olursam, seni dünyada en iyi anlayacak olan insan ben olacağım.”

Çevremizi kuşatan sessiz ormanın ortasında, etrafı dinleyerek durduk. Ayağımla yerdeki çam kozalaklarını ve cırcırböceklerini yuvarlıyordum, sonra ağaçların arasından gökyüzüne baktım. Naoko, ellerini ceketinin ceplerine daldırılmış, bakışları dalgın, düşünüyordu.

“Toru, sana bir şey soracağım” dedi. “Beni seviyor musun?”
“Sevdiğimi biliyorsun.”

“Bana iki iyilik yapabilir misin?”

“Üçe kadar hakkınız var madam.”

Başını sallayarak güldü.

“İki, yeter. Bol bol yeter. Birincisi, şunu bilmeni isterim ki, bugün beni görmeye geldiğin için sana gerçekten minnettarım. Umarım beni ne kadar mutlu ettiğinin farkındasındır... Şu hayatta beni kurtaracak bir şey varsa, onun bu olduğunu biliyorum. Böyle hissettirmiyor olabilirim, ama gerçek bu.”

“Seni görmeye gene gelirim. Ya ikincisi?”

“İsterim ki beni hep hatırlayasın. Benim yaşadığımı ve böyle, senin yanı başında durduğumu hiç unutma isterim.”

“Elbette hatırlayacağım. Her zaman.”

Sessizliğe gömüldü, yürümeye başladı. Sonbahar ışığı, ağaçların arasından kendine bir yol bularak, omuzlarında dans ediyordu. Gene bir köpek havlaması duyuldu, ama az önceki ne oranla daha yakındaydı. Naoko küçük bir tümseğe tırmandı, çamlıktan çıktı, sonra telaşlı adımlarla hafif eğimli yoldan aşağı indi. Ben iki üç adım arkasından yürüyordum.

“Geri dön. Kuyu buralarda olabilir” diye arkasından seslendim.

Durdu, gülümsedi ve gelip koluma girdi. Yolun geri kalanını yan yana yürüdük.

“Beni unutmuyacağına söz veriyorsun değil mi?” diye kulağıma fısıldadı.

“Seni hiç unutmuyacağım” dedim. “Seni unutmam imkânsız.”

Gene de, anılar gitgide soluklaşıyor ve ben de daha şimdiden birçok şeyi unuttum. Olayları anımsamak için şu satırları yazarken bile, zaman zaman korkuya kapıldığım oluyor. Ya içimde anılarımın üst üste yığılıp yavaşça çamura dönüştüğü karanlık bir zindan varsa diye.

Ama, her ne olursa olsun, bugün tek sahip olduklarım bunlardan ibaret işte. Eksik ve bulanık, günden güne silinen

H V R U K I

Ne yaptığını bilen, riske giren, dünya çapında bir yazar.

— *The Washington Post Book World*

Odasında, yatağının üstünde kucaklaştık. Onun uyku tulumunun içinde yağmuru dinlerken öpüştük, sonra şundan bundan konuştuk, her şeyden, dünyanın oluşumundan tut da, rafadan yumurtanın nasıl pişirileceğine değin.

68'in esintilerini taşıyan üniversite hayatı ile müziğin muhteşem bir harmanı. Sonsuz bir sevecenlik ve şiirsellik, yoğun bir erotizm. *İmkânsızın Şarkısı*, genç bir adamın güçlülere birlikte göğüs germe umuduyla ilk aşkına geri dönüşünün olağanüstü hikâyesi. Salinger ve Fitzgerald etkisi taşıyan romanda, Murakami'nin yaşamöyküsünden yansımalar da var.

